

Huse i Grønnegade, Troense.

»Morgenodyssé« på Tåsinge

Tekst og tegninger af Kristian Isager

DET VAR ET MÆRKE­LIGT vejr den dag - mere april end maj - med byger og vesten­vind. Der er i det hele taget byttet noget om på kalenderen i år.

Ved firetiden skinnede solen. En halv time senere silede en stille sommerregn ned over Svendborgs villahaver. Byen er død. Regnen plasker, og fuglene synger. Et par alliker har travlt nede i en skorsten på Strandvejen. Vegetationen dufter stærkt.

Sundet løber fladt og mørkt under broen.

Iholm bliver slank at skue fra denne vinkel. I øst over Thurø bebuder en svag stribe under de regnvåde, grå skyer ved sin farvepragt en snarlig solopgang.

En flok krager flyver op, indignerede over forstyrrelsen midt i måltidet. Det regner stadig. - Jeg forsøger at lave en »tagrende« nederst på oliejakken, men opgiver. Her dufter af regnvåd asfalt, muldjord og nys ud­sprungne frugttræer.

Alle farver forstærkes af regnen, og duftene forekommer at slå kraftigere igennem. Fuglesangen er svagere.

I TROENSE til højre ad Grønnegade med dens mange små og velholdte skipperhuse, der ligefrem udstråler historie og lyst til at fortælle, men de siger ikke noget bag deres grønne hække med de blomstrende tulipaner bagved. Drosler og solsorte danner den dejligste duo. Et par musvitter gentager deres dejt-dejt.

I udkanten af Kohaveskoven tårner et par kæmpestore, saftig grønne kastanietræer sig op. De står i fuld blomst. - Det er holdt op at regne.

Den skov er som en hønsegård - med fasaner - på afstand hører man et par stykker skræppe op. Når man kommer inden for, har man nogenlunde samme fornemmelse, som når man træder ind i en kirke før gudstjenesten og et forstemt orgel sætter i gang. - Et

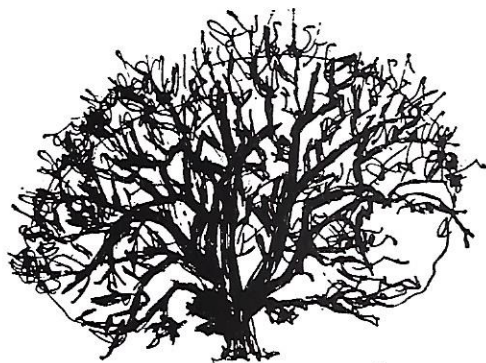
lykkeland for en jæger, man kan ikke undgå at ramme - men en lidelse for en naturelsker.

Et stykke inde får jeg øje på et spætmejspar - travlt optaget af at skaffe »morgenbrød«. - Et rådyr smelder et sted mellem stammerne. Et øjeblik går jeg ud i skovbrynet og står på en stor, våd, muldjordsduftende ærtemark. Fra det sted, hvor jeg står, tæller jeg fem stykker råvildt, tre hinder og to bukke. De står et stykke borte og lader sig tilsyneladende ikke forstyrre, det endskønt jeg er helt sikker på, at de har set mig.

Dråberne fra regnen hænger overalt. En spætte hamrer løs på et træ på den anden side af vejen. Gulspurv, rødhals og musvit synger lystigt et eller andet sted i den grønne skov. Et par faldne kæmper fra efterårsstormen sidste år fejrer deres sidste sommer med at springe ud i fuldt flor. En havesanger synger.

Jeg bliver stående lidt og betragter den store californiske kæmpelyng, der, omend den synes stor i den danske flora, hvis den stod blandt sine amerikanske fædre, ville være en lille undselig plante! - Hvilket mageløst træ, Vorherre der har skabt!

Solopgangen druknede i vand. Men solen hænger nu lavt på himlen og sender sine varme livgivende stråler ind mod land. Alt antager et rødligt skær. De store regntunge skyer virker endnu mørkere - danner komplementærfarver til solens klare lys.

Ambrosiusegen.

Valdemars Slot er ved at vågne. En traktor larmer et eller andet sted. En hund gør.

SKYERNE DRIVER i små vandrette parallelle formationer ude langs horisonten. Over mod Langeland ligger mit regnvejr, mørkt, og spyer sit vand ud over den lange ø. - På mig skinner solen.

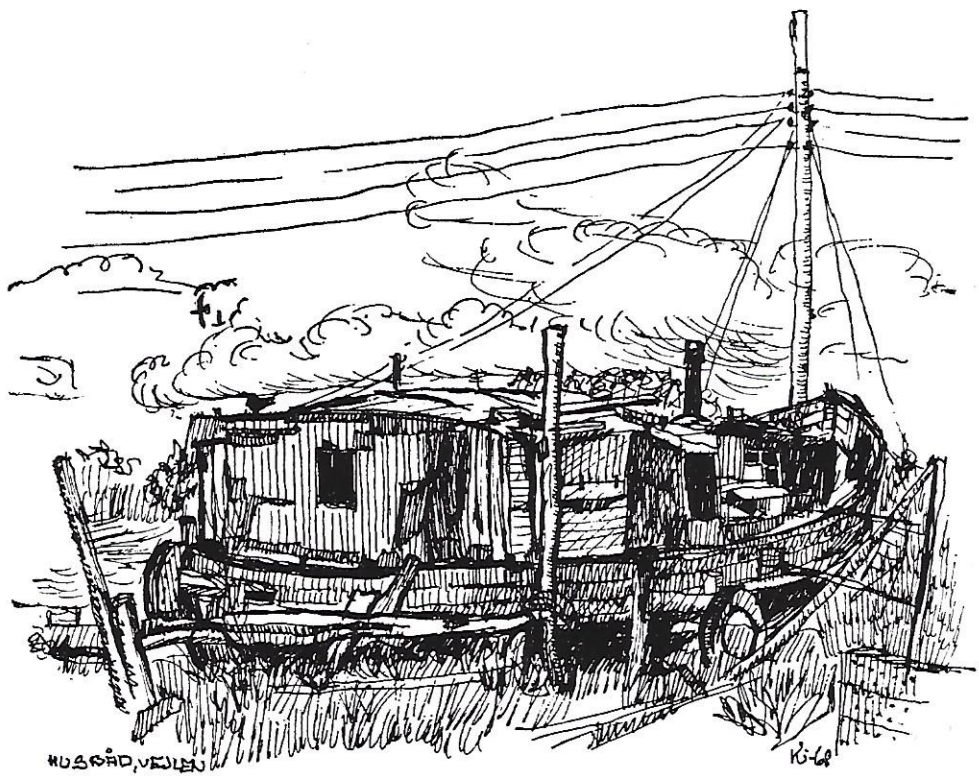
En enlig musvåge sejler af sted højt oppe. Med større chance for en hurtig jordforbindelse jubler lærkerne - her er mange af dem, ikke sært at det er Danmarks talrigeste fugl. En hare springer af sted over marken lige nedenfor.

Pilen står på spring, nogle er allerede sprunget. Den stynede poppel er nationaltræ i de levende hegn her omkring. For nogle er dette træ et symbol på landskabelig skønhed i det, de erindrer Sybergs mange store fynske malerier, for andre eksemplet på den menneskelige undertrykkelse af naturen. - Løvetand, som Johannes V. Jensen skriver om i »En sømand har sin enegang«, bedre kendt som »Fandens mælkebøtte«, blomstrer overalt, i grøfter og på marker. En køn blomst.

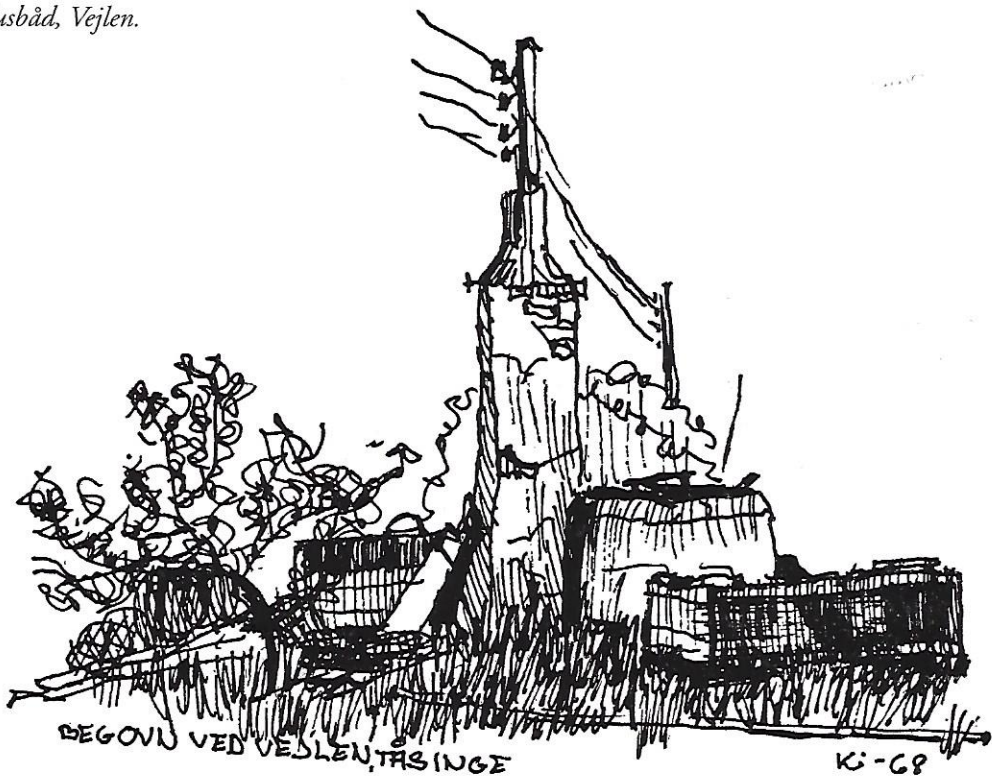
VED NORET, kaldet Den lille Vejle, pakker jeg kikkerten ud og tager et vue ud over det fladvandede område. Stedet larmer. Tre hejrer, et skeandepar, viber, rødben, gravænder, fire grågæs, et knopsvanepar med rede ikke langt fra vejen, blichøns og et par grænder. En dobbeltbekkasin, også kaldet horsegøg, flyver op. Navnet horsegøg bærer den, fordi den under flugten skiftevis hæver sig og falder, idet den med halefjerene frembringer en lyd som en vrinskende hest. - Luften er fuld af svaler, der går lavt hen over vandhullerne.

Solen har mere magt nu, den næsten varmer, selv om blæsten er taget en smule til.

Den store Vejle er et sivbevokset fladvand, der er inddæmmet fra øhavet, og som er et sandt fugleeldorado. - Jeg lægger mig på ryggen på dæmningen med kikkerten for øjnene og et strå i munden. Et troldande- og taffelandepar holder kursen væk fra mig. Fire

Husbåd, Vejlen.

Begovn, ved Vejlen.

»sutsko« (toppet skallesluger), som de hedder på sydfynsk jægersprog, kommer over mod mig, men ændrer så kurs ud langs med kysten. Bagude i rørskovene letter en grågåseflok og går i flot V-formation ind over nabo-markerne.

Her er en kriblen af liv. Liv opstår og forgår her.

Anløbspladsen på den anden side af dæmningen består af et par badebro-lignende moler, et skævt sorttjæret skur på pæle halvt ud i »havnebassinet«, halvt på land, og et par sydhavslignende husbåde, dejlige skuder. Deres primitive grimhed er absolut en gevinst for stedets atmosfære. En svag stank af rådne tang er prikken over i'et. Et par mænd roder med en bådmotor. En terne styrtdykker ud for havneindløbet.

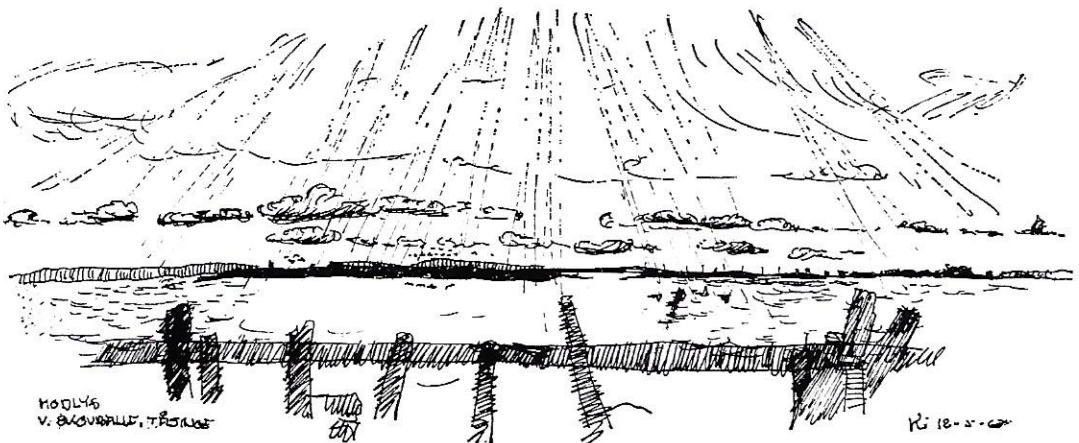
SKOVBALLE LADEPLADS er et lille hyggeligt sted på øens vestkyst, stærkt lig den lille anløbsplads ved Vejlen, men mere åbent beliggende og uden den rådne tanglugt. Lige udfor ligger de to små holme Odden og Mejlholm, på sydfynsk Oddeomejlholm, udtales let syngende. De afslører i kikkerten

et rigt fugleliv. - Et af stedets skure er udstyret med et skilt, stærkt angrebet af rust, der ikke rigtig ved, om det skal falde ned eller lade være, og derfor bliver siddende. En lyster rager op over taget, på enden sidder en orange gummihandske og udpeger nærmeste vej til Vorherre.

Solen og skyerne giver i skøn forening, som var det aftalt, nogle pragtfulde belysninger over havet med skrå stråler gennem sky-laget. En ny byge er under opsejling. - Har i nogen tid fulgt den gennem øjenkrogen, dens vej og kurs er sikker - det er mig, den sigter efter.

Tjørnen blomstrer nu sammen med æble- og pæretræerne. De sætter usvigeligt sikkert deres præg på dette hjørne af øen med alle dens plantager. Kirsebærtræerne er på retur. Et sted i det blomstrende tjørnevildnis synger en tornsanger, synger og holder op, som om den aldrig har lært sine strofer rigtig til ende.

MÅNEN ER ET FLADT stort strandengsareal med græssende ungkreaturer og et rigt fugleliv, bestående hovedsageligt af strand- og havfugle.

MODLYS
V. SKOVBALLER, T. PETERSEN

Ki 18-5-68

Modlys ved Skovballe.

Jeg skeler bagud og opad - mit bad venter mig uigenkaldeligt. Går en lille tur ud over engen, springer fra tue til tue, fjoget som et barn.

I bare et af de store vandhuller tæller jeg otte klyder, en ret stor vadefugl, der spankulerer rundt i vandkanten, søgende fra side til side med sit krumme opadbøjede næb efter føde i vandoverfladen, fem rødben, tre præstekraver og et enkelt strandskadepar - tjaldur, færingernes nationalfugl. Lidt længere ude hører jeg de vemodige fløjt fra en strandhøjle. En viberede med fire æg ligger godt gemt under en tue. Et skeandepar flyver forskrækkede op, de må have rede i nærheden. En flok ryler letter længere ude.

Skyerne hænger nu over mig, men har endnu ikke spyet noget vand fra sig. De føles

som en stor vandfyldt plasticpose - stikker man hul, kommer det hele på en gang. Jeg vender om. De første dråber falder tungt mod asfalten. Himmel og hav står sommerligt silende og duftende i ét.

Den dag sluttede, som den begyndte.

Kristian Isager er født 1946 i Vejle, men tilbragte den væsentligste tid af sin barndom, skoletid og ungdom i Svendborg. Udlært som murer hos murermester Poul Jørgensen i Vindeby 1968.

Tilbragte, som artiklen beskriver det, en stor del af sin fritid på cykel med kikkert og tegneblok på Tåsinge i ungdomsårene.

Kristian Isager var i sin tid medforfatter til bogen: »Bevaringsværdige Huse i Svendborg« og fungerer i dag som arkitekt med Odense som udgangspunkt.